

Hồi 68**Máu Đổ Trước Phòng Hoa**

Hai tên tì nữ, mặt mày tái xám, líu lưỡi ... nói lập cập:

- Tiểu ... thơ ... tiểu thơ ... đã bị ... người ... giết ... thác ... bị giết ... thác !

- Ối trời !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn rút lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nẩy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liên miêng hét:

- Có thật vậy ư ? Trời ! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này !

Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đồng chạy theo sau lưng Đằng Công Ngươn về hướng phòng hoa chúc.

Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đấy là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai: bạch, hoàng, thanh và tứ quý Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa loạn đẩy tới, một mùi thơm u nhã, gắt nồng xông lên tận óc. Mọi người qua khỏi rừng mai, tòa đại sảnh hiện lên trước mặt.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kẹp nách hai tên tì nữ chạy như trốn bão, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.

Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đằng Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sơ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.

Chỉ nghe Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kêu khóc rất thảm thiết:

- Tiêu nhi ! ... Ối Tiêu nhi ... là Tiêu nhi ...

Bỗng nhiên:

- Âm !

Một tiếng động vang trời, cánh cửa song kết tuội tượng hình “Long hổ phượng” bị văng ra xa, đèn hồng giấy hoa bị rách nát biến bốc bay lên lả tả.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sau khi tống mạnh hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầu ra ngoài song, kêu lên đau đớn:

- Lão sư phụ ... lão sư phụ ! Ai giết con tôi một cách thảm thiết như thế ! Ai giết con tôi ... Hồng Tiêu ... con !

Trường Hồng lão nhờn sa sầm nét mặt, vẻ sầu bi nhuộm tối cả vầng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính, mà nhắc mình nhảy vọt cửa song vào phòng, lão lại thò đầu ra vẫy tay gọi:

- Mời ba vị cứ vào xem ... không có chi phòng ngại !

Thước y du long, Kim bảng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rúng mình nhảy vọt xuyên lỗ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấy gian phòng trần thiết rất nguy nga, nào kết tụi treo bông, gương vàng, vách quế mùi hương sực nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhứt đời.

Đằng Hồng Tiêu nằm vắt trên giường kỹ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suốt đến lưng còn để lại vết thương sâu hoắm như hang cua, thân mình hằn nga thực nữ chết một cách thê thảm kinh hồn.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thi thể Đằng Hồng Tiêu gần rách khố, lão buộc miệng nói:

- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm ! Lão hủ nguyện đem hết sự nghiệp của tên Bang chủ Bài bang này để rửa hận cho con ! Thề không đội trời chung với tệt thủ phạm !

Trường Hồng lão nhân thở dài buồn bã nói:

- Cũng bởi Hồng Tiêu chưa xuất đạo giang hồ nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân !

Đằng Hồng Ngươn kêu lên thống khổ:

- Từ ngày thành lập Bài bang đến nay Đằng mỗ chưa hề gieo cừu chuốt hận với một môn, một người nào cả ? Ai nhẫn tâm hạ độc như thế kia !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt đưa mắt quan sát khắp gian phòng, sau cùng nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm cau đôi mày rậm nhìn Đằng Công Ngươn hỏi:

- Tại sao chẳng hỏi những tên thị nữ hậu cận tiểu thơ xem sao ?

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn gật đầu khen phải, lão giương đôi mắt biếc nhìn hai tên nữ tì đang đứng tựa cửa phòng run lẩy bẩy, quát hỏi:

- Thu Cúc ! Đông Mai ! Các người đã trông thấy những gì xảy ra ?

Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:

- Bẩm bang chủ ... lúc tiếng trống canh ba ... bắt đầu ... điểm thì Tiểu Thơ ... đốt lư trầm tiện ... nữ bị ... Đông Mai ... kéo áo ... rời khỏi phòng ... vì sợ ... làm phiền ... tiểu thơ ...

Đằng Công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gầm to như sấm nổ:

- Ai hỏi người việc đó !

Thu Cúc run bần bật gượng gạo nói tiếp:

- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng đột nhiên ... bức màn ... cửa song ... chao động ... lóe ra một tia sáng ... lạnh lùng ... lúc ấy ... Tiểu thơ kêu lên “Ồi trời !”

Trường Hồng lão nhìn thấy Đằng Công Ngươn uất hận như điên, liền đến bên Thu Cúc dùng lời lẽ hiền lành bảo:

- Thu Cúc, việc này không liên can đến người đâu ... người nên tỉnh trí mà kể lại đầu đuôi ta nghe ... đừng nên sợ hãi giấu diếm điều gì ... mọi việc có ta bảo đảm cho người ...

Thu Cúc bấy giờ mới hoàn hồn, bằng giọng nói điềm đạm kể tiếp:

- Thích khách ... phá cửa song vào phòng ... hấn che mặt bằng bức lụa màu bích lục ... !

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ chiếc bóng xanh xuất hiện lúc đầu nên buộc miệng kêu lên:

- Ối chao !

Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đều quay mặt nhìn vào chàng sững sốt tỏ vẻ ngỡ vực bồi hồi.

Trường Hồng lão nhân cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Thiếu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào thiếu hiệp cũng trông thấy nữa ư ?

Cừu Thiên Hiệp vốn người chất phát ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không đợi chàng kể hết, vội đứng thẳng người lên nói to:

- Nếu sự việc xảy ra như thế, hấn khó thoát khỏi nơi đây !

Nói xong, thân mình lão uốn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lơ lửng giữa khoảng không, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm vang động đến chín tầng mây, tỏa ra xa hàng dặm !

Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sân đại sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đằng Công Ngươn ứng tiếng thưa:

- Bỏ bang chủ, chúng tôi xin chờ lệnh !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cao giọng nói:

- Tiểu nữ bị giết thể xác còn giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các người hãy lãnh lệnh truyền cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường, thà rằng giết oan trên ngàn mạng người, chớ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bốn bang chủ sẽ chiếu theo quy luật của Bài bang mà trị tội !

Bài bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:

- Tuân lệnh !

Nhanh như chớp, bóng người chớp xẹt giữa khung trời, tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ tổng quản phi thân biến ra ngoài mất dạng.

Trương Hồng lão nhân nhìn bốn ba người Cừ Thiên Hiệp, Quế Cung Đàm, Thượng Quan Kiệt trầm giọng nói:

- Tổng đàn xảy ra cố sự, làm tổn thương đến danh dự Bài bang, vậy lão hủ phiền các vị nên giúp sức, tuần soát một phen ... xin các vị chớ thối thoát !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm vội nói:

- Lễ đương nhiên là phải thế !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vội vòng tay nói:

- Cảm phiền các vị nhọc lòng !

Cừ Thiên Hiệp vòng tay nói:

- Tôi đi qua đầu hướng tây !

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về phía Tây viện chạy như bay.

Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một bóc tây viện vắng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiếng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa đến. Đêm mát như suối lương tuyến, không khí vô cùng trong sạch.

Cừ Thiên Hiệp hít vào luồng dưỡng khí, nhắm ngay hướng tiếng nói xa lao tới như tên bay.

Ba gian nhà gạch nho nhỏ, tọa lạc tại hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng, bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Ai ?

Vì Cừ Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn, nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi:

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã trông thấy mừng tượng, chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chàng lại nghĩ sợ Bích Lệ Hồng lắm lộn, nên cao giọng nói to:

- Lệ Hồng cô nương ! Thiên Hiệp đây mà !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:

- Kỳ lạ chưa ! Nhan cô nương vừa đến, thì người lại tiếp theo, chả lẽ hai người có hẹn với nhau ra đây à ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:

- Không phải vậy đâu ! Ta vì có việc mà đến đây !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chân ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Úy ! Canh năm trống điểm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuần thủ, thực là Bài bang đế vương nên khiến chàng biết lo lắng và sốt sắng như vị phò mã gia !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe qua tối mặt, một sự ghen tức đột phát lên bỗng bật như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén, cất giọng buồn thảm nói:

- Cừu Thiên Hiệp ! Ta không ngờ ... thực ta không ngờ ... Ôi ! Muốn trừ phiền não hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy “Các hữu nhân duyên” ... người làm như thế cũng phải !

Nói đến đây nàng ghen ngào muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:

- Lão phụ thân đang ngủ say. Xin thứ lỗi không thể mời Thiếu hiệp vào phòng !

Vừa nói nàng toàn bước vào cửa phòng, Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Bích Lệ Hồng sầu bi ai oán, nên lấy làm chua xót bồi hồi ... Chàng bước tới trước, cản hẳn lối đi và dịu dàng hỏi:

- Bích cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư ?

Bích Lệ Hồng chưa chát bảo:

- Biết gì ? Ta làm sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.. của người và Đẳng tiểu thơ ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi ... còn gì phải hỏi nữa ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghiêng răng, dịu giọng nói:

- Sự tình đã thay đổi quá bẽ bàng !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:

- Làm gì xó sự bẽ bàng, có lẽ nào Đẳng Hồng Tiêu lại không ưng lấy người ư ?

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.

Cửu Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:

- Đẳng cô nương bị người ám sát chết rồi.

Bích Lệ Hồng thất kinh la lớn:

- Ối chao !

Nàng vừa là vừa nhún mình chạy đến bên Cửu Thiên Hiệp, hai tay nắm chặt bã vai Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thật vậy ư ? Người không nói bậy đấy chứ !

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi giận bất bình nói:

- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cửu Thiên Hiệp dám nguyên rửa người yêu trước mặt chúng ta chứ ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, khiến cõi lòng dân lên đủ mùi mặn, chát, chua, cay, bằng giọng nói khổ đau đến cùng cực:

- Theo lời tên tì nữ của Đẳng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiếm khách, gương mặt bịt kín bằng nửa vuông lụa màu bích lục, chính ta có vào phòng Đẳng cô nương mới rõ chuyện này, và mọi người đều tẩu ra tìm kiếm thủ phạm !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đột nhiên nheo mày nhìn Cửu Thiên Hiệp:

- Nếu như thế, tại sao chẳng lục soát gian phòng xem thủ phạm có để lại vết tích gì hay chẳng ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thở ra một hơi dài buồn bã nói:

- Từ xưa hồng nhan thường bạc mạng, không ngờ lại là Đẳng tiểu thơ !

Cửu Thiên Hiệp không muốn nghe Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào cô gái nói:

- Tại hạ xin cáo từ !

Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:

- Bắt được hung thủ nhớ cho chúng ta biết nhé, để xem thử hung thủ có ba đầu sáu tay, hay có gì khác lạ, nè Bài bang mà dám vuốt râu hùm lại to gan lớn mật dám giết cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhất kiếm !

Cừu Thiên Hiệp vốn không muốn nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời nên rúng mình nhảy lên cao ba trượng lượn mạnh đi thoăn thoắt chớp mắt đã đến thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:

- Có trông thấy vết tích gì không ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt với Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm đang ngồi tịnh tọa tại thơ phòng, Thượng Quan Kiệt vừa lớn tiếng hỏi vừa phá lên cười hểnh hếch.

Cừu Thiên Hiệp khom người xuống thi lễ nói:

- Một điểm vết tích nhỏ cũng không thấy !

Thượng Quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Ta đoán chừng, ắt có một vài điểm khả nghi mà người đã trông thấy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rùng mình, không rõ lão muốn ám chỉ điều gì, nên hốt hoảng hỏi:

- Chẳng hay Tam sư thúc muốn dạy gì ... diệt nhi?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói chua cay bảo:

- Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong mỗi ở người nói ra những lời thành thật !

Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, trong tâm tư nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiếng trả lời:

- Tiểu diệt có bao giờ dám giả trá với nhị vị sư thúc !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt kêu lên một tiếng “hừ” bằng giọng buộc tội rất chặt chẽ, bảo:

- Ta hỏi người, lúc người trở về thơ phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tĩnh tọa mà bỏ đi thơ thần bên ngoài để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp lập cập nói:

- Việc này ... thì ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt khoát tay lia lịa cao giọng gắt to:

- Khoan đã ... đừng cãi lý vội ! Người nên biết rằng Bài bang tổng đàn phòng thủ rất trang nghiêm, chúng nhân chặt như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão Hoa Tử này là người quen thuộc với Bài bang, lại là bạn thâm giao của Đàng lão Công Ngươn, còn không dám tự tiện xâm phạm phần đất Thần Châu sá gì là thích khách đến !

Cửu Thiên Hiệp ngẩn ngơ nói:

- Có phải sư thúc muốn bảo ... người của tổng đàn Bài bang làm nội gián ư !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt chẳng trả lời Cửu Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cố chấp nói tiếp:

- Nếu chẳng phải người thân thuộc, tại sao ... tại sao phải dùng lừa để che mặt ?

Cửu Thiên Hiệp vội nói:

- Theo ý diệt nhi ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt hét to:

- Người hãy nín nghe ta bảo tiếp

Vừa hét dứt, lão đổi giọng trầm trầm bảo:

- Nếu là kẻ giang hồ hào lữ, tìm đến Bài bang báo cừu rửa hận, tại sao lại đối với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biết giang hồ là cái quái gì ... lại đang tâm hạ sát ? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rất chí lý, song cố biện bạch hỏi:

- Vậy ý kiến của sư thúc đối với việc này ra sao ?

Thượng Quan Kiệt quắc mắt nhìn chàng bằng những tia kinh khiếp, bằng giọng nói lạnh lùng như ma rên ngoài mộ địa tiếp lời:

- Hừ ... Đâu có ai đủ năng lực tài ba lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trách không gây gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài bang nằm phục kích đầy dẫy ? Lại vượt qua được các bẫy rập ám khí của Bài bang ? Ai có được công lực cao như thế ? Thâm hậu đến nỗi Đàng Hồng Tiêu là một cô gái được gia truyền bí thuật võ công không hay biết tí gì ... đến bị một kiếm tán mạng !

Cửu Thiên Hiệp vẫn y như trước không rõ mảy may ý nghĩa lời nói của Thượng Quan Kiệt nên lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng rõ Tam thúc muốn bảo gì ...

Thượng Quan Kiệt mỉm cười bí mật, bằng giọng nói lạnh như băng, bảo tiếp:

- Trong ý nghĩ của ta ... còn một điều khả nghi ... nên lấy làm quái lạ.. !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Điều khả nghi gì ... mà khiến sư thúc lấy làm quái lạ ?

Thượng Quan Kiệt thần thờ nói:

- Còn một điểm là: Thời gian !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiếp:

- Có phải sư thúc muốn bảo thời gian rất trái ngược với quy chế võ lâm thường dùng ư ? Họ đến trước canh hai hoặc đầu canh ba, vì sợ đến canh năm đã gần sáng có thể lộ ra tông tích ư ?

Thượng Quan Kiệt vụt chớp nhanh đôi mắt để rơi vài ngấn lệ, bằng giọng nói cực bi thảm bảo tiếp:

- Có thể đúng đấy ... có thể là vậy ... Thiên Hiệp ... Thiên Hiệp ... còn một điểm nữa tại sao người không nói ?

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thất kinh, đôi mắt mở trừng thật to ngạc nhiên hỏi:

- Còn một điểm gì hử sư thúc ? Tại sao ... sư thúc tỏ vẻ bi lụy như thế ?

Thượng Quan Kiệt chớp mau đôi mắt bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:

- Vì một điểm tối trọng này ... vì một điểm này ... Thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến vào lúc người và Đàng cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân vợ chồng, mà lại đến trước nửa khắc ... và chỉ hạ thủ một mình Đàng cô nương ? Tại ... sao ? Vì thế ta mới cho là quái lạ ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn lão trân trối. Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng Quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đùa một câu:

- Việc này ... theo ý diệt nhi ... thì kẻ thích khách không mưu tính ... chỉ gặp may mắn mà thôi !

Thượng Quan Kiệt phá lên cười chua chát bảo:

- Hừ ... thì việc đời ... toàn là bất ngờ và may mắn nên !

Lão lại quắc đôi mắt đầy những tia nẩy lửa dường như muốn nuốt chửng Cừu Thiên Hiệp ... bằng giọng nói bi thiết, tiếp lời:

- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một hai hai người nhút nhát khước từ thành hôn với Đàng cô nương, để rồi người hủ bỏ cuộc hôn lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy ... sao ? Người còn lại nói không mưu tính, gặp may mắn mà thôi ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng Quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tối thẳm toàn thân run lên bần bật, tháo lui ra sau hai ba bước, nói như hét:

- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực diệt nhi ?

Thượng Quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:

- Ngờ vực ... ? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai ? Chỉ vì lão hủ không tìm được lý do chính đáng thứ hai nào ? Vậy người có thể biện luận được chứ ? Ấm chỉ ai là hung thủ ... được không ?

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, nhưng tự vấn lương tâm không bao giờ sai quấy, tất nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắc, giọng cười làm chấn động cả không gian, khiến người phải bàng hoàng tất dạ.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm rất lâu không lên tiếng bấy giờ nghe giọng cười sâu thương, phần hận của Thượng Quan Kiệt, bất giác lão phá lên thở dài một tràng náo ruột, bằng giọng nói cực buồn rầu nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiên Hiệp ! Ta có một lời muốn hỏi người ... và muốn biết người thành tâm thật ý trả lời, người có bằng lòng hay không ?

Cừu Thiên Hiệp vội vàng đáp:

- Tiểu diệt thê với lòng mình không bao giờ dám dối trá với bề trên dù nửa lời !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ta hỏi thật người, đối với chúng ta Nhứt tăng, nhị cái, tam kiếm khách môn phái này, người có thừa nhận hay không thừa nhận ? Người có thành thật cho ta biết thế nào ? ... Một lời thôi ... có hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên rung giọng nói:

- Nhị sư thúc, việc này thì ...

Quế Cung Đàm khoác tay chặn lời chàng, bằng giọng trang trọng bảo tiếp:

- Người khoang nói đã, để ta bảo cho rõ ràng ... Nếu như trong lòng người quá bất mãn bọn ta là lũ già lẩm cẩm, không thừa nhận được thì người cứ nói thẳng là “không”, lão Hoa tử này thê có đất trời, không hề giận trách người tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đều có chí hướng khác nhau, vả lại lão đại của chúng ta là “ Trại linh quan Kim tử đầu đà” trước khi sắp chết lại thâu người làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai săn sóc và đùm bọc người, nhưng quyết không thể làm nhục Thầy xấu Tổ nghiệp được !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt quắc mắt nhìn man rợ, trầm giọng tiếp lời:

- Đúng đấy ! Thiên Hiệp người nên thành thực trả lời, phàm người ai cũng có lỗi lầm sơ xuất !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên hai tiếng “Ồi trời”, một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đến Tổ sư môn phái, khiến chàng quỳ mọp xuống trước mặt Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt bằng giọng nói uất nghẹn đau buồn kể lể:

- Từ ngày Tiểu diệt biết sư môn, đại phái, hằng giờ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nếu tiêu diệt cái mạng Sư môn làm điều đại nghịch thì thể có quỷ thần soi sét, trời tru đất diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy Tiểu diệt không vừa ý, nhưng không bao giờ làm một việc oan khuất như vậy. Cuộc hôn nhân là trọng đại, mà tiểu diệt lại mang trong mình mối thù cha chưa trả, thân thế lại mơ hồ, làm sao dám đứng giữa trời thể thốt việc trăm năm ... Vì thế cái chết của Đẳng cô nương, đối với diệt nhi ... tuyệt không liên can gì cả !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm đưa mắt nhìn Thước y du long Thượng Quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầm ngâm nghĩ ngợi ... một lúc lâu Quế Cung Đàm lên tiếng hỏi tiếp:

- Này thiếu hiệp. Ta thấy việc này dường ...

Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiều người la ó vang dậy, tiếp theo là tiếng chân chạy thành thịch trên mặt đất, lại nghe tiếng Trường Hồng lão nhân quát to như sấm nổ:

- Hung thủ đã hạ lạc đây rồi !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt, Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Cửu Thiên Hiệp, vừa nghe qua không ai bảo ai, đều đứng phất dậy. Cả ba nhún mình nhảy vọt ra ngoài họ đồng thanh gọi to:

- Ai là hung thủ ? Hung thủ ở đâu ? Hung thủ đâu ?

- o O o -